

Vallomás

id. Kiirtösi Mihály emlékére

*Egyszer csak elfogyott a könnyem. A halál
beépült életembe, hívottan-hívatlan –
amikor anyám meghalt; véle minden
jövendő halottat elsirattam.*

*S ha újra sír az ember; mit sirat? Magát
sajnálja? Az elhagyó-elhagyottat?
Bár csak hibetném teljes ésszel:
a barátságot; e torzó tetszhalottat.*

*Orcátlan maszk, elég legyen; mit sütsz
mint holdvilág a gyors sötétben? –
izzítva – s elfödve – valódi lényed
az evilági – s túlvilági éjben?*

*Ezt megbocsásd; a versírót nem, sem a
fhars szavallót – mit szerettem Benned?
Talán az ütött-kopott szerkezetnél
épebb, megmaradt gerinced?*

*Hogy működtél mint Esendő Ember; ki
különös tájon bolyongva gyűjtöget?
Hogy maradt még benned csillogó részvét,
s égető igazságérzet, őrzött gyűlölet?*

*Nem tudom. S többé nem is kérdem.
A barátság, miként a szerelem, oktalan.
Ajándék (fölösén beérem ennyivel);
épp elég ok ez, bizonyos ok ha van.*

*– Hogy lesz majd eztán? Megmondhatom –
most én beszélek s Te hallgatsz nagyokat...
Hogy lesz majd eztán természetes?;
tanítlak látni, mímelt vakomat:*

*fényesednek, látod – munkád van benne –,
szólószemeink feszülve gömbölyödnek,
külön kis szív dobog mindahányban,
ritmusát adva csöndes örömödnek.*

*Mit hülyéskedsz? – tisztán hallom a hangod.
Mit alakoskodsz marék hamu képiben?
Ravaszróka-mosolyod látom. Így maradjon
– megértetted? –, minden a régiben.*